

[Ole Bjørn Kraft.]

den daværende formand ønskede navneopråb. Forholdet var dette, at der var et flertal bestående af venstre og konservative bag ministeriet Madsen-Mygdal, og når ændringsforslaget blev vedtaget, skyldtes det, at nogle konservative havde stemt sammen med socialdemokratiet og de radikale. Ved navneopråbet forandredes situationen ikke, idet 72 stemte for det socialdemokratiske forslag, men kun 69 imod, og skønt ministeriet havde erklæret, at det ikke kunne modtage forslaget, blev det altså vedtaget.

Når jeg har fremdraget det, er det, fordi det er ganske morsomt for mig at stå som ordfører vedrørende dette lovforslag, idet de tre konservative, der stemte for sammen med socialdemokraterne, var vore to afdøde kolleger Alfred Bindselev og Sven og min ringhed. Dette førte til, at der måtte optages en almindelig forhandling mellem partierne og regeringen, og resultatet blev, at der den 15. juli i fuld enighed kunne vedtages et lovforslag, i hvilket disse bestemmelser om, hvad det var tilladt ministre at have ved siden af deres ministerstilling, var indsat, bestemmelser, som siden er gået igen i alle forslag og også findes i det nuværende.

Når jeg har nævnt det, er det bl. a., fordi det, som altså blev resultatet af denne afstemning i folketinget, var, at der blev optaget en forhandling mellem partierne om sagen, og ved at give denne forhandling en rimelig tid, nåede man til fuldstændig enstemmighed om et lovforslag af samme karakter som det foreliggende, og jeg håber, at det også kan blive tilfældet med dette lovforslag om ændringer af ministerlønninger, pensioner og vederlag i det hele taget. Jeg tror ikke, det er forslag, der egner sig til en partipolitisk strid, og når der engang gennemføres en ændring, håber jeg, at det kan ske med tilslutning fra alle sider her i tinget.

Det konservative folkeparti finder imidlertid, at tidspunktet for dette lovforslags fremsættelse ikke er heldigt valgt. Det finder jo sin motivering i de lovforslag om tjenestemandslønninger, som for tiden er til behandling i tinget, men første behandling af det foreliggende lovforslag om ministerlønninger o. s. v. finder sted, inden tjenestemandsløvsforlagene er endeligt ved-

taget, og inden vi ved, hvilken stilling de tre regeringspartier — alle de tre regeringspartier — når det kommer til stykket, vil indtage over for de pågældende lovforslag. Derfor synes jeg ikke, at det rent praktisk er heldigt, at førstebehandlingen foregår nu. Men dertil kommer — som det allerede er nævnt af ordføreren for venstre, det ærede medlem hr. Henry Christensen — at der i realiteten kun er 4-5 arbejdsdage tilbage, inden tinget skal have sommerferie, og i betragtning af de mange problemer, der er knyttet til et lovforslag af denne karakter, mener vi ikke, at den tid, der er levnet os, er tilstrækkelig, når man samtidig betænker, hvilke dagsordner vi skal igennem i de kommende dage; den højtærede formand ved jo, hvor vanskeligt det vil være at komme igennem hele dette arbejdsstof. Det kræver medvirken fra tingets medlemmer, og de to sidste dage vil jo være optaget af storpolitiske forhandlinger, som det ikke vil være rimeligt, at tingets medlemmer ikke kan overvære.

Derfor kan jeg lige så godt sige med det samme, at det konservative folkeparti vil ikke, inden tinget tager ferie, medvirke til gennemførelse af det foreliggende lovforslag. Men jeg vil gerne tilføje, at vi ikke vil bestride, at ændringer i den gældende lov kan være påkrævede, og vi vil, når forslag derom fremsættes på et andet tidspunkt, være rede til at gå ind i en forhandling med regeringen om disse spørgsmål.

I det foreliggende lovforslag rejses foruden spørgsmålet om en ændring i ministrenes lønninger, spørgsmålet om ventepenge, spørgsmålet om ministrenes pensioner o. s. v. Jeg finder, det er rigtigt, at lovforslaget ikke alene beskæftiger sig med en forhøjelse af ministerlønninger, men at man samtidig tager de nævnte spørgsmål og også spørgsmålet om repræsentationstillægget for forskellige ministre op til drøftelse.

Ligeledes finder jeg det rimeligt, at man undersøger sammenhængen mellem ministerstillingen og folketingshvervet. Man kan ikke, således som forholdene har udviklet sig, undgå at se, at der er en sammenhæng. Man kan ikke betragte disse to hverv som hinanden ganske uvedkommende; der er en sammenhæng mellem dem. Det er i fuldstændig overensstemmelse med vor forfatning, at ministrene ikke kan virke som